

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 7.

Den 1. Januar 1876.

Pr.: 12 Ore pr. Expl.

Opstandelsen,

Case af Præsident Brigham Young, oplæst under Konferencen
af Vldste Geo. O. Cannon.

Jeg ønsker at forelægge de Sidste-Dages Hellige Læren om Opstandelsen i dens sande Lys. Forat tilfredsstille min egen Filosofi med Hensyn til denne Lære, bliver jeg nødsaget til at begynde med Guds Gjerninger, som vi finde dem i Begyndelsen, eller rettere med den historiske Beretning, som vi have om Jordens Tilblivelse. Vi anse den Beretning for rigtig, som Moses i hans Optegnelser giver om denne Jords Stabelse eller Organisation. Min egen Filosofi tilligemed al den Erfaring, jeg har bunden ved Sagttagelse og Kjendskab til Fakta, siger mig, at der findes Intet, som er skabt, dannet eller formet, uden et Bæsen har skabt, dannet eller formet det samme. Dernæst lærer min egen Fornuft mig, saavel som alle Andre paa denne Jord og dem, som bo i Himlen, at naar vi paa-begynde et hvilket som helst Arbejde, have vi en Hensigt dermed. Gud havde et

Maal for Dje, da han skabte denne Jord og frembragte dens Blauevæxt og alle dens Skabninger; og Mennesket fik sin Tilværelse i det store Djemed at vogte i Visdom, Kundskab, Forstand, Herlighed og Vre — enhver Person, Skabning og Ting i sin egen Orden og Tid, for at Alle kunne harmonere og modtage denne Herlighed og Vre. De Partikler, hvoraf Jorden bestaar, bleve bragte sammen af deres store Ophavsmand i et vist Djemed. Dette Djemed var og er fremdeles, at bringe denne Jord og alle Ting derpaa til en højere Grad af Herlighed og Kundskab. I Begyndelsen blev der givet Love, ved hvilke den hele Natur blev styret og lebet. Det er sandt, at Mennesket overtræder disse Love og vilde forandre dem, om det havde Magt dertil, men der gives Love, som man ikke kan forandre, og som virke uden Hensyn til Menneskets Handlinger. Blandt disse er Loven, som

angaar det menneskelige Legemes Opstandelse saavel som Jordens Opstandelse, thi denne Jord maa undergaa en stor Forandring eller maa, med andre Ord, opstaa.

Abel, Martyren, var det første Menneske, om hvis Død vi have nogen Beretning. Han frembar Offer for Herren, som fandt Behag deri, hvilket beviser, at han var en rejsfærdig Mand, og ved hans Rejsfærdighed helliggjorde han saavidt de Partikler af denne Jord, som udgjorde hans Legemes Bestanddele, at de derved bleve berettigede til en herlig Opstandelse, hvilket han uidentvivel erhølv, da Jesus opstod. Om Abel var bleven opødt af Hunde eller Løver, kunde aldrig hans Legemes Bestanddele være gaaen over til at udgjøre andre Legemers Bestanddele. Hvorfor ikke? Fordi Lovene, som styre Elementerne, ikke vilde tillade det.

Det Spørgsmaal kunde maaste gøres, ville ikke de Partikler, hvoraf det menneskelige Legeme bestaar, naar de vende tilbage til Moder Jorden, gaa over til at skabe eller danne andre Legemer? Nej, de ville ikke. Nogle Filosofer have paaflaaet, at det menneskelige Legeme forandres hvert syvende eller tiende Aar. Dette er ikke rigtig, thi det forandres aldrig, det vil sige, de Substantser, hvoraf de bestaa, forsvinde ikke for atter at indtages af andre Partikler. Ei heller kunne de Partikler, som have udgjort Menneskers Legemer, blive Dele af andre Menneskers Legemer eller af Dyr, Fugle, Fiske, Insekter eller Planter. De styres af en guddomlig Lov, og omendstjondt de kunne undgaa den videnstabelige Verdens Forsterblit, vedbliver dog denne guddomlige Lov at styre og lede dem. Menneskets Legeme maa begraves i Havet, det maa opødes af vilde Dyr eller blive brændt til Aske, og Levningerne deraf spredes for de fire Vinde, dog ville Par-

tiklerne, hvoraf det er sammensat, ikke indlemmes i nogetsomhelst Slags Plante eller Dyreliv forat blive en Bestanddel af deres Bygning. Ere de store, sølelige og i deres organiserede Egenkab underkastede Forsald og Forandring? Ja, og om de begraves i Jorden, undergaa de en Opløsning og vende tilbage til Moder Jorden; men det gjør Intet til Sagen, hvor ubetydelige Partiklerne end ere, de vaages over og ville blive bevarede indtil Opstandelsen, og ved Lyden af Guds Basun vil enhver Partikel i vor syfiske Konstitution, som er nødvendig forat gjøre vore Tabernakler fuldkomne, blive samlet og forenes med Anden, ethvert Menneske i sin Orden. Ikke én Partikel vil gaa tabt.

Jeg har et Par Spørgsmaal at gjøre den filosofiske Verden, i Særdeleshed dem, som ere vel øvede i Kemi: Er denne Jord tilligemed Luften og Vandet sammensat af Liv, eller bestaa de eller nogen Del deraf af en livløs Materie, eller af det, der ikke har noget Liv i sig selv? Et andet Spørgsmaal: Hvis Jorden, Luften og Vandet er sammensat af Liv, besidder saa dette Liv nogen Forstand? Filosofen maa tage sin egen Tid til at besvare disse Spørgsmaal, og naar han har tilfredsstillet sig, maa han igjen spørge: Bestaa disse Partikler af Liv; om saa er Tilfældet, ere de i Besiddelse af Forstand i Forhold til deres Organisationsgrad? Forsaavidt os angaar, ere vi af den Anskuelse, at der gives en Evighed af Liv, en Evighed af Organisation og en Evighed af Intelligents fra den højeste til den laveste Grad, enhver Stabning i sin Orden fra Guderne til det mindste Dyr. Kom ihu, I, som tro paa Opstandelsen eller paa Guds Gjerninger, at Mennesket har gjort mange Opdagelser og har strævet haardt forat udfinde Guds Hemligheder og hvad der

angaar Guddommen ved sin verdslige Visdom, dog findes der mange Ting, som Videnskaben med al dens Grandstning ikke kan udfinde. Materien kan deles i en Uendelighed af Atomer indtil Mikroskopets Eyne ikke længer formaar at opdage dem, og den dygtigste Kemiker, som lever paa Jorden, ved ikke, hvorhen de gaa. Min Paaastand er, hvilket jeg erklærer for de Sidste-Dages Hellige, at det ligger udenfor Menneskets Eyne uden Aabenbaring fra Gud med al dets Videnskab at kjende om de Partikler, hvoraf vore Legemer bestaa, gaa over i andre Skabninger forat danne Bestanddele af deres Legemer, eller om de blot gaa over i det allerede organiserede Legeme forat forny det og medvirke til dets Underhold. Jeg erklærer for de Sidste-Dages Hellige og for Alle, som leve paa denne Jord, og som have Eyne til at forstaa, at de Partikler, som indbefatte vore Legemers Bestanddele, aldrig ville gaa over i andre Legemer forat danne Grundstoffer i deres Legemer; men disse selvsamme Partikler, hvoraf vore Legemer nu bestaa, ville opstaa og komme sammen ved Lyden af Guds Basun og ville forenes igjen forat danne et fuldkomment Legeme — med Undtagelse af Blodet, som ikke vil være nødvendig under vor Tilværelse i en uødelig Tilstand — og derpaa berebes til at modtage Anden som en Forberedelse til deres Ophøjelse. Spørgsmaal: Vilde ikke de Partikler, hvoraf vor Frelser's Legeme bestaar, ifølge deres Forstand, modsætte sig den Anskuelse, at de skulle blive Dele af noget andet Legeme end hans? Atter: Vilde ikke de Hellige, som ere trofaste i at ophøje Guds Søns Præstedomme, gjøre Indsigelse imod, at de Partikler, hvoraf deres Legemer nu bestaa, og som de have helliggjort formeddelt Lydighed til hint Præstedomme, skulle indlemmes i og danne Dele af andre

Legemer end deres eget — Legemer, som deres Aander ikke havde besiddet, og til hvem de Intet kjendte i dette Liv?

Omendstjøndt Nogle maaste tro, at de Substantser, hvoraf vore Legemer bestaa, ere laante for vort Brug under denne dødelige Tilværelse, forholder det sig ikke saa, ejheller ville de blive affastede ved Døden, for aldrig mere at gjen gives; og oمندstjøndt de Retfærdiges Legemer i Opstandelsen ville opstaa uødelige og fri for al Fortrænelighed, ville de ikke desto mindre være følelige og fornemlige for dem, som tillades at berøre dem. Det Spørgsmaal kunde maaste gjøres: Ville deres Legemer, som ikke iagttage Guds Love, og som ikke helliggøres ved Lydighed til samme, ogsaa komme frem i Opstandelsen? De ville ubetvivl, men ikke paa den samme Tid ejheller til den samme Herlighed, som de ville, der iagttage Guds Love.

Jorden fordrager ogsaa Loven og opfylder Maalet for sin Skabelse, og oمندstjøndt den skal forgaa, skal den dog opstaa i Herlighed og vorde en helliggjort Skabning, passende for celestiale Væsners Bolig. Elementerne ville blive brændte, rensede og fornyede, men ikke én Atom af Jordens Organisme vil gaa tabt, thi det, som styres ved Lov, vil blive bevaret ved Lov. Og for enhver Ting, som vor Gud har skabt, har han foreskrevet Love. Der gives Intet saa ubetydeligt, at det kan undgaa hans Bemærkning, og der gives ingen Skabning saa vidtløftig, at det kan overstige Grændsen for hans Magt; Alt er uden Forskjel underkastet Virkningen af hans Forordninger. Han tog Materiale af Kaos og skabte Jorden, og Himlen er overjaaet med Planeter — Frugten af hans Hænders Gjerning. Han har udhængt disse mægtige Himmellegemer i Rummet og fastsat deres Løb. Og ved Udøvelsen af

hans Kraft ville de oprindelige Elementer, sou have dannet Menneskers Legemer, blive bragte frem i Opstandelsen — Ven til Ven, Sene til Sene, Kjød til Kjød, ikke ét Haar vil gaa tabt — og alt dette ved Lydigbed til Loven, saa at de Substantser, som have dannet Tabernakler af Mennesker, Dyr, Fugle eller Fiske ikke skulle sammenblandes eller tabes, men

skulle alle gjenindsættes i deres eget Sted, omendstjøndt de kunne have været opslugte i Havets Dyb eller være bleven spredte for Himlens fire Vinde.

For nærmere at forklare de Kjendsgjerninger, som ere forbundne med Legemets Opstandelse, ville vi gjøre nogle Uddrag af de Aabenbaringer, som Herren har givet sine Børn:

Ezekiels Vidnesbyrd.

Herrens Haand var over mig, og Herren udsorte mig i en Aand og satte mig ned midt i en Dal, og den var fuld af Ven.

Dg han lod mig gaa forbi dem trindt omkring; og se, der laa saare mange ovenpaa Jorden i samme Dal, og se, de vare saare tørre.

Dg han sagde til mig: Du Menneskesøn! mon disse Ven kunne blive levende? og jeg sagde: Herre, Herre! Du ved det.

Dg han sagde til mig: Spaa om disse Ven, og Du skal sige til dem: I tørre Ven! hører Herrens Ord:

Saa sagde den Herre, Herre til disse Ven: Se, jeg vil lade Aand komme i Eder, og I skulle leve.

Dg jeg vil gjøre Sener paa Eder, og lade Kjød opkomme over Eder, og overdrage Eder med Hud, og give Aand i Eder, og I skulle leve; saa skulle I fornemme, at jeg er Herren.

Dg jeg spaaede, som mig var befalet; og der skete en Lyd, der jeg spaaede, og se, der skete en heftig Bevægelse, og Benene nærmede sig, hvert Ven til sit Ven.

Dg jeg saa, og se, der opkom Sener og Kjød paa dem, og han overdrog dem ovenover med Hud, men der var ikke Aand i dem.

Dg han sagde til mig: Spaa til Aanden; spaa, Du Menneskesøn! og Du skal sige til Aanden: Saa sagde den Herre, Herre: Kom, Du Aand! fra de fire Vejr, og blæs paa disse Shjelslagne, og de skulle leve.

Dg jeg spaaede, saasom han besol mig; og Aanden kom i dem, og de bleve levende og stode paa deres Fødder, en saare meget stor Hær.

Dg han sagde til mig: Du Menneskesøn! disse Ven, de ere alt Israels Hus; se, de sige: Vore Ven ere blevne tørre, og vor Forhaabning er borte, vi ere afhugne.

Derfor spaa, og Du skal sige til dem: Saa sagde den Herre, Herre: Se, jeg oplader Eders Grave, og vil lade Eder komme op af Eders Grave, mit Folk! og lade Eder komme til Israels Land.

Dg I skulle fornemme, at jeg er Herren, naar jeg oplader Eders Grave, og naar jeg opsører Eder af Eders Grave, mit Folk!

Dg jeg vil give min Aand i Eder, og I skulle leve, og jeg vil nedsaette Eder i Eders Land; og I skulle fornemme, at jeg, Herren, jeg haver talet det og gjort det, siger Herren. (Ezek. 37, 1—14.)

Jobs Vidnesbyrd.

Thi jeg ved, at min Frelser lever, og den Sidste skal staa paa Støvet (Jordanen). Og naar de efter min Hud have affledet dette mit Kjød, da skal jeg dog bestue Gud af mit Kjød,

Hvilken jeg, jeg skal bestue for mig, og mine Øjne skulle se, og ikke en Fremmed, endskjøndt mine Nyrer ere fortærede i mit Skjød. (Job 19, 25—27.)

Daniels Vidnesbyrd.

Dg mange af dem, som sove i Jordens Skjød, skulle opvagne, Somme

til et evigt Liv, og Somme til Skam og til evig Bømmelse. (Dan. 12, 2.)

Lukæ Vidnesbyrd.

Men at de Døde opvækkes, haver og Moses givet tilkjende i Fortællingen om Tornebussen, der han kalder Herren: Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud. (Luk. 20, 37.)

Men der de talede dette, stod Jesus selv midt iblandt dem og sagde til dem: Fred være med Eder!

Da forfærdedes de og betoges af Frygt, og mente, at de saa en Aand.

Dg han sagde til dem: Hvi ere I saa forfærdede, og hvi opstige saadanne Tanter i Eders Hjerter?

Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand haver ikke Kjød og Ben, som I se, at jeg haver.

Dg der han det sagde, viste han dem sine Hænder og Fødder.

Men der de endnu ikke troede for Glæde og forundrede sig, sagde han til dem: Have I her Noget at æde?

Men de gave ham et Stykke af en stegt Fisk, og af en Honninglage.

Dg han tog det og aad det i deres Paasyn. (Luk. 24, 36—43.)

Johannis Vidnesbyrd.

Men Thomas, en af de Tolv — hvilket Navn betyder Tvilling — var ikke med dem, der Jesus kom.

Derfor sagde de andre Disciple til ham: Vi have seet Herren. Men han sagde til dem: Uden jeg faar se Naglegabet i hans Hænder, og sticket min Finger i Naglegabet, og sticket min Haand i hans Side, vil jeg ingenlunde tro.

Dg efter otte Dage vare atter hans Disciple inde, og Thomas med dem. Jesus kom, der Dørene vare lukkede, og stod midt iblandt dem og sagde: Fred være med Eder!

Derefter siger han til Thomas: Ræk

din Finger hid og se mine Hænder, og ræk din Haand hid og stik den i min Side, og vær ikke vantro, men troende. (Joh. 20, 24—27.)

Sandelig, sandelig siger jeg Eder: Den Time kommer og er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som den høre, skulle leve.

Forundrer Eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst.

Dg de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livets Opstandelse, men de, som have gjort Ondt, til Dømmens Opstandelse. (Joh. 5, 25, 28, 29.)

Salig og hellig er den, som haver Del i den første Opstandelse, over disse haver den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster, og skulle regjere med ham tusinde Aar.

Og Havet afgav de Døde, som vare i det, og Døden og Helvede afgave de Døde, som vare i dem; og de blede domte, hver efter sine Gjerninger. (Aab. 20, 6, 13.)

Matthæi Vidnesbyrd.

Gravene oplødes, og mange af de hensejvede Helliges Legemer opstode; og de gik ud af Gravene efter hans Opstan-

delse, og kom ind i den hellige Stad og aabenbaredes for Mange. (Matth. 27. 52, 53.)

Pauli Vidnesbyrd.

Thi vort Borgerkab er i Himlene, hvorfra vi og forvante Frelseren, den Herre Jesum Kristum, som skal forvandle vor Fornedrelses Legeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds Legeme, efter den Kraft, ved hvilken han og kan underlægge sig alle Ting. (Filipp. 3. 20, 21.)

Men om hans Aand, der oprejste Jesum fra de Døde, bor i Eder, da skal han, som oprejste Kristum fra de Døde, levendegjøre ogsaa Eders dødelige Legemer formedelst sin Aand, som bor i Eder. (Rom. 8, 11.)

Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er oprejst fra de Døde formedelst Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet.

Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være ham lige i hans Opstandelse. (Rom. 6. 4, 5.)

Thi dersom de Døde ikke opstaa, da er heller ikke Kristus opstanden.

Men dersom Kristus ikke er opstanden, da er Eders Tro forsængelig, saa ere I endnu i Eders Synder; saa ere og de fortabte, som ere hensejvede i Kristo.

Saa de vi alene paa Kristum i dette

Liv, da ere vi de elendigste iblandt alle Menneſter.

Men nu er Kristus opstanden fra de Døde og er bleven Førstegøden af de Hensejvede.

Thi efterdi Døden kom ved et Menneſte, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneſte.

Thi ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristo.

Men der maatte Nogen sige: Hvorledes opstaa de Døde? med hvordant et Legeme komme de frem?

Du Daare! det, som Du saar, bliver ikke levendegjort, dersom det ikke dør.

Og ihvad Du saar, saar Du ikke det Legeme, der skal vorde, men et blot Korn, det være sig af Hvede eller nogen af de andre Arter Sæd.

Men Gud giver det et Legeme, ligesom han har villet, og hvert Slags Sæd sit Legeme.

Alt Kjød er ikke det samme Kjød; men ét er Menneſters Kjød, et andet Kvægs, et andet Fisses, et andet Fugles. —

Saaledes er og de Dødes Opstandelse: det saas i Forkrænkelighed, det opstaaer i Uforkrænkelighed;

Det saas i Vanære, det opstaaer i

Hertilighed; det saas i Strobelighed, det opstaar i Kraft.

Der saas et naturligt Legeme, der opstaar et aandeligt Legeme. Der er et naturligt Legeme, og der er et aandeligt Legeme. (1 Kor. 15. 16- 23, 35-39, 42-44.)

Thi dersom vi tro, at Jesus er død og opstanden, da skal og Gud saaledes føre de Hensjovede ved Kristum frem med ham.

Thi dette sigte vi Eder som Herrens Ord, at vi, som leve, som overblive til Herrens Tilkommelse, vi skulle ikke komme forud for de Hensjovede.

Thi Herren selv skal komme ned af Himlen med et Anstrig, med Overengels Røst og med Guds Basun, og de Døde i Kristo skulle opstaa først. (1 Thess. 4. 14-16.)

Abinadis Vidnesbyrd.

Og dersom Kristus ikke var opstanden fra de Døde, eller havde brudt Dødens Baand og tilintetgjort Gravens Sejr og Dødens Braad, kunde der ingen Opstandelse have steet. Men der er en Opstandelse; derfor har Graven ingen Sejr, og Dødens Braad er opslugt i Kristo. Han er Verdens Lys og Liv, ja, et Lys, som er evigt og aldrig kan blive for-

mørket; ja, og et Liv, som er evigt, saa at der ingen Død kan være mere. Selv dette Dødelige skal isøres Udødelighed, og denne Forkrænkelighed skal isøres Uforkrænkelighed, og skal komme til at staa for Guds Domstol, for at blive domte af ham efter deres Gjeringer, hvad enten de ere gode eller onde. (Moftæ Bog, Kap. 8, Par. 9.)

Jakobs Vidnesbyrd.

Thi ligesom Døden er kommen over alle Menneſter, for at fuldbyrde den store Skabers naaderige Plan, maa der nødvendigvis ogsaa være en Kraft til Opstandelse, og Opstandelsen maa nødvendigvis komme til Menneſtene, fordi de ere faldne, og Faldet kom formedelst Overtrædelse; og fordi Menneſtene faldt, bleve de udelukkede fra Herrens Anſigt, hvorfor der nødvendigvis maa være en grændseløs Forsoning, thi uden der var en grændseløs Forsoning, kunde denne Forkrænkelighed ikke isøre sig Uforkrænkelighed, og den første Dem, som kom over Menneſtet, maatte have været evindeligen; og da maatte dette Kjød have ligget hen forat raadne og falde tilbage til dets Moderjord for ikke mere at oprejſes.

O den Guds Viſdom! Hans Barm-

hertighed ſog Naade! Thi ſe, dersom Kjødet ikke mere ſtulde oprejſes, ſaa maatte vore Aander blive den Engel undergivne, ſom ſaldt fra den evige Guds Anſigt og blev Djævelen, for ikke mere at oprejſes.

Og formedelst vor Guds, den Israels Helliges Vej til Frelſe, ſkal denne Død, om hvilken jeg har talet, hvilken er den timelige, opgibe dens Døde, hvilken Død er Graven. Og den Død, om hvilken jeg har talet, ſom er den aandelige Død, ſkal opgibe dens Døde, hvilken aandelige Død er Helvede; alſaa, Døden og Helvede maa opgibe deres Døde, og Helvede maa opgibe dets fangne Aander, og Graven maa opgibe dens fangne Legemer, og Menneſtens Legemer og Aander ſulle forenes igjen med hinanden, og det ſter ved den Israels Helliges Opſtandelses Kraft. (Sluttes Side 107.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Et Aar er atter henrunden for aldrig mer at vende tilbage, og vi ere rykkede Tiden saameget nærmere, da Israel vil blive samlet, Zion forløst, Babylon ødelagt, og da Kristus igjen vil komme til Jorden for at oprette sin tusindaarige Fredsregjering og bringe de Retsfærdige frem i den første Opstandelse. Om de Hellige have været trofaste i deres Pagter med Herren og mandigen stridt for Sandhedens Sag, have de Aarsag til at glæde sig, thi Tiden, som stiller dem fra deres himmelske Fader, deres ældre Broder Kristus og fra den Dag, da de skulle faa Løn for deres Arbejde og Stræben her paa Jorden, er et Aar mindre. Den, som har annammet Kristi Evangelium, ser hen til den Dag med stor Forhaabning, thi Sejren er da vunden, og man vil have den Glæde i uforskyrret Ro og Fred at kunne omgaaes Forældre, Sødstende, Hustru og Børn, for aldrig mer at stilles fra dem. Dette er opmuntrende Betragtninger ved Aarskiftet, og vi skulle begynde det nye Aar med en fast Beslutning at holde ved indtil Enden, bestandig erindrende, at Gud er nær, om vi søge ham i Oprigtighed, og han vil ej forlade sine Hellige. Underledes forholder det sig med dem, som ikke søge Gud i deres gode Dage, og som ikke holde hans Bud. For dem er Fremtiden en mørk, uklar og uudgrundelig Hemlighed, som ikke let lader sig opklare, og man er uden noget fast og varigt Haab eller en eneste Lystraale til Vejledning paa Vandringen gennem Livets Labyrinth. Døden er dem en Skræk og Ewigheben en Hemlighed. Den Vise og Forstandige vil vælge den bedre Vej, adlyde Kristi Evangelium og annamme den Hellig-Aand, som vil lede ham frem paa Livets Vej og føre ham sikkert i Havn.

Det henrundene Aar har ikke været uden betydningsfulde Begivenheder, som med Rette have kunnet betegnes som Tidernes Tegne. Krigens ødelæggende Dæmon har i Aarets Løb hærjet i Spanien, medens nye Krige og Forvillinger i den sidste Halvdel af Aaret have opstaaet i Herzegowina og Abyssinien, og Oprøret paa Kuba er, som bekendt, endnu ikke tilendebragt. Mægtige Jordstjælv have i Ny Granada og paa Portoriko ødelagt store Stæder, hvorved Tusinder af Mennesker ere omkomne, og forfærdelige Ildebrande have spredt Ruin og Død omkring sig baade paa Land og Hav.

Skue vi tilbage paa Kristi Kirke, finde vi, at den har gjort betydelig Fremgang i mange Retninger. Den Forenede Orden har t. Ex. vunden megen Omslutning blandt de Hellige i Zion, og en almindelig Reformation til en bedre Efterlevelse af Evangeliets Principer har havt de bedste Følger. Tempelarbejdet i St. George er bleven fremskyndet med stor Iver og vil snart være færdigt til Indvielse. Herrens Hellige ville derfor om kort Tid igjen have det Privilegium at kunne modtage deres Begavelsler i et Tempel, der er helliget til Herrens Tjeneste. Tusinder ere i det forgangne Aar blevne tillagte Kirken ved Daab, og Mange have havt Lejligh-

hed til at drage ud fra Babylon og søge sig et Hjem blandt Guds Folk i Zion. I Skandinavien har Herrens Gjerning nydt stadig Fremgang, og vor Formaning er til Velsjerne og de Hellige: Fortsæt Eders gode Arbejde, vis saavel i Ord som i Gjerning for Verden, at I ere Herrens Hellige, lad Eders Lys ej være skjult, men lad det skinne for Menneskene, saa at de kunne se Eders gode Gjerninger og tage Exemplet derefter.

Maa et godt og glædeligt Nytaar oprinde for „Stjernens“ Læsere, og Held og Lykke følge dem i alle deres retfærdige Bestræbelser!

Korrespondance.

England.

Liverpool, den 13de Decbr. 1875.

Præs. N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Jeg takker Dem mange Gange for Deres meget gode og velkomne Brev af 20de Novbr. sidstleden. Det var med megen Tilfredshed, jeg erfarede, at Velsjernes og de Helliges Tro, Flid og gode Gjerninger vare af en saadan Bestaendighed, at De derved blev istand til at kunne afgive en saa god Beretning om Tilstanden i den skandinaviske Del af den europæiske Mission, og ligeledes var det mig en Glæde at høre, at en efter Sandheden forstfende Mand fremdeles gjør sig gjældende blandt Folket i Deres Arbejdsmaal, hvilket forhaabentlig vil føre til, at Mange vilse komme frem og antage det evige Livs og Sandheds Principer. Deres Beretning om Deres nylige Besøg i de forstfjellige Konferencer tilbagefaldte i min Griindring den Tid, da jeg i Selskab med Broder Jesse N. Smith og Velsje Lewis Shurtliff i Foraaret 1870 havde den Fornøjelse at mødes med de Hellige i Malmø, Norrkøping, Stockholm, Gøteborg, Kristiania og Kjøbenhavn, en kort Periode i vort Arbejde, som jeg med Tilfredshed stuer tilbage paa, og hvoraf

jeg haaber det mest mulige Gode har og fremdeles vil fremspire. Jeg fandt den gang, hvad ogsaa De anfører, at de „Hellige i Skandinavien ere et godt Folk“, saavidt jeg havde Lejlighed til at gjøre deres Bekjendtskab, og har altid følt dyb Interesse for deres Velsfærd og Udfrielse, som jeg har søgt og fremdeles med Glæde vil søge at gjøre Alt forat fremme, bestandig bedende, at jeg maa være istand til at gjøre mere og mere. Jeg nærer oprigtig det samme Haab som De, at Skandinaverne i Zion vilse gjøre Alt, hvad Visdom maatte kræve af dem, med Hensyn til at udfrie deres fattige Slægtninge og Venner saa hurtig som mulig. De have hidtil gjort meget vel i denne Retning, og jeg haaber, de vilse vedblive at gjøre vel, dog ikke alene i denne Retning, men ogsaa i Udførelsen af alle deres Pligter.

Det glæder mig meget at høre, at De havde saamange unge og forstfandige Mænd at kalde, ordinere og udsende i Missionens Tjeneste, og min oprigtige Bøn er, at de maa være rigeligen vejledte, have Fremgang og vorde velsignede i deres retfærdige Bestræbelser for Guds Riges Fremme paa Jorden, saaat de maa være Redskaber i den Almægtiges Haand

til at bringe mange Sjæle til Kristus. Jeg glæder mig over, at Evangeliets Dør er bleven aabnet i Finland, og haaber, at Udbsterne, som ere sendte dertil, maa vorde overflødigens velsignede i at udføre et godt Arbejde iblandt dette Folk. Jeg saa en Finne under Konferencen i Stockholm i Foraaret 1870 og sendt Behag i hans ærlige, men bestemte Udseende, og jeg haaber, han er vedbleven trofast.

Det er mig ligeledes en Glæde at kunne meddele Dem, at Udbsternes og de Helliges Liv og Levet paa de britiske Øer er meget rosværdig, og Daas bliver udført her og der, uagtet den vidt her-

sende Egegyldighed og Vantro. Den schwejske og tydske Mission er, saavidt jeg erfarer, i en god Tilstand.

Om Forholdene hjemme formoder jeg, De er vel underrettet baade ved Breve og Aviser.

Vi ere Alle vel og glade i 42, hvilket jeg ogsaa haaber, I ere.

Med venligste Hilsen til Dem selv og alle Udbster fra Utah samt alle de Hellige, og bestandig bedende Gud at velsigne Dem, Br. Flygare, og Alle, som arbejde for Zion, forbliver jeg, som altid,

Deres Ven og Broder,
Albert Carrington.

Island.

Reykjavik, den 30te Novbr. 1875.

Præs. N. E. Flygare.

Kjære Broder!

Da vi vide, med hvilken Interesse De omfatter Bærkets Fremgang her i Norden, ville vi sege at give Dem en kort Skildring af vor Virksomhed her i den senere Tid.

Det er hovedsagelig i den sydlige Del af Landet, at vi have haft Lejlighed til at bære vort Vidnesbyrd om den evige Sandhed, som Gud atter i vor Tid har aabenbaret til Jorden, men Forkyndelsen af Evangeliet i disse barste, nordlige Egne er forbunden med mange Vanskeligheder, og det er kun med megen Besvær, at man foretager en Rejse over de mange hindrende Floder, Bjerge, Ørkner og Moræser, hvortil kommer den mindre heldige Omstændighed, at Bondegaardene ligge saa vidt adspredte fra hinanden. Folket er næsten altid sykselsat med at arbejde for sit Livsophold og har ingen Tid til at høre, hvad man har at melde

dem, hvilket de forøvrigt heller ikke bryde sig meget om, thi Præsterne ere satte til at tænke for Alle i aandelige Sager, og om de lære noget Galt, saa ere de ene ansvarlige derved. Det vilde jo ogsaa være en Urimelighed, at nogen ulærd Mand skulde vide bedre end de Bise og Lærde. Der siges at være Religionsfrihed her, men det er alene paa Papiret, ikke i Virkeligheden, og enkelte af Præsterne ere endog saa venlige at forbyde (!) Folket at tage os tilhuse eller have Noget med os at gjøre. Og medens det almindelige Raab er her som allevegne, at vi ere „Bedragerer“, „falske Profeter“ osv., kommer Ingen frem forat modbevise os med bibelske Grunde, dog har en Præst fornødig ved fordrejede og forbandtede Uddrag af nogle af vore Bøger gjort et forgæves Forsøg paa at luldkafe vore „vrangt Lærdomme“, og Bladene ere villige til at optage enhver Historie og usandsfærbig Beretning om os som et Folk, hvilket man er saare villig til at tro; da derfor Folket synes at have saamegen

Tiltro til det Trykte, have vi troet at burde oversætte nogle af vore bedste danske Skrifter paa Islandsk, og have til den Ende gjort en Begyndelse med det lille Skrift „Indbydelse til Guds Rige“, som herved i Manuskriptform oversendes Dem, da Bogtrykkerne her ikke ville trykke det for os. I samme Anledning medfølger et Beløb af 15 Rdl. (eller 30 Kroner), som jeg beder Dem have den Godhed at modtage, og for Værdien at kasse saamange Exemplarer som mulig.

Skøndt Udfigterne for Evangeliets Fremme her paa Den just ikke ere meget lovende for Nærværende, tro vi dog, ved at gjøre vort Bedste, at kunne udrette noget Godt i Fremtiden.

Vi slutte denne vor Strivelse med at nedbede Himlens bedste Betsignelser over Dem, Deres Medarbejdere og alle trofaste Hellige.

Deres i den nye og evige Pagt
forbundne Medtjenere,
Sam. Bjarnason. Th. Didrikson.

Dyptandelsen.

(Sluttet fra Side 103.)

O, hvor stor er vor Guds Plan! Thi paa den anden Side maa Guds Paradis opgive de Retfærdiges Aander, og Graven opgive de Retfærdiges Legemer, og Aanden og Legemet komme tilsammen igjen, og alle Mennesker blive usfortrænke-

lige og uødøelige, og skulle være levende Sjæle med en fuldkommen Kundskab ligesom vi i Kjød, med den Forskel, at vor Kundskab skal vorde fuldkommen. (Anden Nefis Bog, Kap. 6, Par. 2—5.)

Alma's Vidnesbyrd.

Thi se, Dagen kommer, da Alle skulle opstaa fra de Døde og staa for Gud, og blive domte efter deres Gjerninger. Og der er en Død, som kaldes en timelig Død, og Kristi Død skal løse den timelige Døds Baand, at Alle skulle blive oprejste fra denne timelige Død; Aanden og Legemet skulle blive forenede igjen i sin fulde Stikkelse, og baade Lem og Led skulle atter komme til sit eget Sted, og vi blive, ligesom vi nu ere paa nærværende Tid, og vi skulle blive fremskillede

for Gud med den samme Bevidsthed, som vi nu have, og med en klar Erindring om al vor Skyld. Denne Gjenoprejning skal blive Alle tilbød baade Gammel og Ung, baade Træl og Fri, baade Mand og Kvinde, baade den Onde og den Retfærdige, og der skal end ikke saameget som et Haar af deres Hoveder gaa tabt, men Alting skal blive bragt tilbage til sin fuldstændige Sammensjning, som det er nu eller i Legemet. (Alma's Bog Kap. 8, Par. 10).

Alma's Vidnesbyrd.

Men dette siger jeg, at der er et Mellemrum imellem Døden og Legemets Dyptandelse, og at Sjælen kommer til

Salighed eller Glendighed indtil den Tid, der er bestemt af Gud, da de Døde skulle komme frem og atter blive forenede, baade

Sjæl og Legeme, og blive fremstillede for Gud og domte efter deres Gjæringer; ja, dette tilvejebringer Gjenoprejsningen af de Ting, om hvilke Profeterne have talet. Sjælen skal igjen komme til Legemet og Legemet til Sjælen, ja, og

hvert Lem og Led skal igjen komme til sit Legeme, ja endog et Haar af Hovedet skal ej blive tabt, men alle Ting skulle komme til deres rette og fuldstændige Sammensætning igjen. (Almas Bog, Kap. 19, Par. 7.)

Samuels Vidnesbyrd.

Tsi se, han maa vissefeligens dø, paa det at Frelse kan komme, ja, det bliver nødvendigt, at han dør for at iværksætte de Dødes Opstandelse, at derved Menneskene kunne blive bragte ind for Herrens

Ansigt; ja, se, denne Død tilvejebringer Opstandelsen, den forløser hele Menneskeslægten fra den første Død. (Helamans Bog, Kap. 5.)

Jesu Ord.

Dg han (Jesus) sagde til Nefi: Bring hid den Optegnelse, som I have holdt. Dg da Nefi havde bragt Optegnelserne og lagt dem for ham, kastede han sine Dine paa dem og sagde: Sandelig siger jeg Eder, jeg befalede min Tjener Samuel den Lamanit, at han skulde vidne for dette Folk, at paa den Dag, da Faderen skulde herliggjøre sit Navn i mig, skulde mange Hellige opstaa fra de Døde og lade sig tilsyne for Mange og tjene dem. Dg han sagde til

dem: Var det ikke saa? Dg hans Disciple svarede ham og sagde: Jo, Herre, Samuel spaaede overensstemmende med dine Ord, og de bleve alle opfyldte. Dg Jesus sagde til dem: Hvorfor have I ikke skrevet dette, at mange Hellige opstode og lode sig tilsyne for Mange og tjente dem? Dg Nefi erindrede, at denne Ting var ej bleven skrevet. Dg Jesus befalede, at det skulde skrives, derfor blev det skrevet, efter som han befalede. (Nefis Bog, Kap. 10, Par 3.)

Moroni Vidnesbyrd.

Dg formedelst Menneskens Forløsning, hvilken skee ved Jesum Kristum, blive de bragte tilbage til Herrens Ansigt. Ja, dette er det, hvorved alle Mennesker blive forløste, fordi Kristi Død tilvejebringer Opstandelsen, hvilken tilvejebringer en Forløsning fra en evig Søvn, fra hvilken Søvn alle Mennesker skulle op-

vækkes ved Guds Kraft, naar Basunen skal lyde, og de skulle komme frem, baade Smaa og Store, og Alle skulle staa for hans Stranke, friede og forløste fra denne evige Døds Baand, hvilken Død er den timelige Død. (Mormons Bog, Kap. 4, Par. 6.)

Jesu Ord i Lærdømmens og Pagtens Bog.

Sandelig siger jeg Eder, at ved den Forløsning, der er skeet for Eder, er Opstandelsen fra de Døde tilvejebragt. Aanden og Legemet er Menneskets Sjæl.

Dg Opstandelsen fra de Døde er Sjælens Forløsning, og Sjælens Forløsning sker ved ham, der levendegjør alle Ting, i hvis Hjerte det er besluttet, at de Fattige

og Sagtmodige paa Jorden skulle arve den. Derfor maa den helliggjøres for al Uretfærdighed, at den kan være berebt til den himmelske Herlighed; thi efterat den har udfyldt Maalet for sin Skabelse, skal den vorde kronet med Herlighed, ja med Guds Faders Nærværelse, paa det at Legemer, som ere af det celestiale Rige, maa eje den til evig Tid, thi til denne Hensigt blev den indrettet og skabt, og til denne Hensigt blive de helliggjorte.

Og atter, sandelig siger jeg Eder, Jorden fordrager et celestialt Riges Lov, thi den udfylder Maalet for sin Skabelse og overtræder ikke Loven. Derfor skal den vorde helliggjort, ja, uagtet den dør, skal den vorde levendegjort igjen og fordrage den Kraft, ved hvilken den bliver levendegjort, og de Retfærdige skulle arve den; thi uagtet de dø, skulle de dog ogsaa opstaa igjen aandelige Legemer. De, der ere af en celestialt Land, skulle annamme det samme Legeme, der var det naturlige Legeme, ja, I skulle annamme Eders Legemer, og Eders Herlighed skal være den Herlighed, hvormed Eders Legemer blive levendegjorte.

Og der skal være Stilhed i Himlen ved en halv Time, og strax efter skulle Himlene udfoldes, ligesom en Bog udfoldes, efter at være sammenrullet; og Herrens Afsyn skal afsløres, og de Hellige, der ere paa Jorden, skulle blive levendegjorte og henrykkes at møde ham. Og de, der have sovet i deres Grave, skulle komme frem; thi deres Grave skulle oplades, og de skulle ogsaa henrykkes for at møde ham midt i Himlens Sale. De ere Kristi, den første Grøde, de, der skulle nedstige med ham først, og de, der ere paa Jorden og i deres Grave, der først blive optagne forat møde ham. Og alt dette ved Lyden af Guds Engels Basun. (Stykke 7, Par. 4, 6 og 27.)

Thi en Basun skal lyde baade længe

og højt ligesom paa Sinaj Bjerg, og hele Jorden skal ryste, og de skulle komme frem, ja, de Døde, som døde i mig, forat modtage en Retfærdigheds Krone, og at blive ikklædt, ligesom jeg er, og være hos mig, at vi maa være Et.

Og Enden skal komme, og Himlen og Jorden skulle fortæres og forgaa, og der skal blive en ny Himmel og en ny Jord, thi alle gamle Ting skulle forgaa, og Altning vorde nyt, Himlen og Jorden og Alt, hvad der henhører dertil, baade Menneſker og Dyr, Fuglene i Lufsten og Fiskene i Havet; og ikke ét Haar eller mindste Smule skal blive tabt, thi det er mine Hænders Gjerning.

Men se, sandelig siger jeg Eder, forend Jorden forgaar, skal Mikael, min Erkeengel, blæse i sin Basun, og da skulle de Døde opvaagne; thi alle deres Grave skulle aabnes, og de skulle komme frem, ja, Alle og Enhver. (Stykke 10, Par. 3, 6 og 7.)

Thi Dagen kommer, da Herren skal lade sin Røst høre fra Himlen. Himlen skal ryste, og Jorden skjælve, og Guds Basuner skulle lyde baade højt og længe og sige til de sovende Nationer: I Hellige, staar op og lever; I Syndere, bliver og sover ind, til jeg kalder igjen. (Stykke 14, Par. 5.)

Men forend Herrens Arm falder, skal en Engel blæse i sin Basun, og de hensovende Hellige skulle komme frem og møde mig i Skyen. Dersom I derfor ere hensovende i Fred, da ere I salige; thi ligesom I nu se mig og vide, at jeg er her, saaledes skulle I komme til mig, Eders Sjæle skulle leve, og Eders Forløsning skal da være fuldkommet, og de Hellige skulle komme frem fra Verdens fire Hjørner. (Stykke 15, Par. 7.)

Ja, salige ere de Døde, som dø i Herren herefter. Naar Herren kommer og gamle Ting forgaa, og alle Ting

vorde nye, da skulde de opstaa fra de Døde og ikke dø derefter, og skulde faa en Arvedel for Herrens Naahyn i den hellige Stad, og salig er den, der lever, naar Herren kommer, og har bevaret Troen; dog er det ham beffillet at dø, naar han har opnaaet et Menneffes Alder, hvorfor Børn skulde voze til de blivde gamle, og gamle Menneffer skulde dø; men de skulde forandres i et Djeblit, og af denne Grund prædifeede Apostlene for Verden om de Dødes Opstandelse. (Stykke 20, Par. 13.)

Uddrag af en Aabenbaring til Profeten Josef.

Dg paa den Dag velfignede Adam formedelft min Overtrædelse ere mine Gud, blev opfyldt af Aanden og begyndte at profetere om alle Slægter paa Jorden, figende: Velfignet være Guds Navn, thi i Dine blevne opladte, og jeg skal have Glæde i dette Liv og skal atter fe Gud i Rjød.

Uddrag af Enoks Profeti.

Dg Retfærdighed vil jeg fende ned af Himlen, og Sandhed vil jeg lade opkomme af Jorden til Vidnesbyrd om min Enbaarne, hans Opstandelse fra de Døde, ja, og om alle Menneffers Opstandelse tillige.

Josef Smiths Vidnesbyrd.

Angaaende Opstandelsen vil jeg kun fige, at alle Menneffer skulde komme frem af Graven, ligesom de bleve nedlagte, enten de faa ere gamle eller unge. Der vil ikke blive fojet Noget til deres Figur, ejheller Noget taget bort; Alle skulde opreffes formedelft Guds Kraft med Aand i deres Legemer og ikke Blod. (Af hans Levnetsløb for 20de Marts 1842.)

Der gives to Slags Væfener i Himlen, nemlig Engle, som ere opstandne Personer med Legemer af Kjød og Ben. For Eempel, Jesus sagde: „Føler paa mig og fer, thi en Aand haver ikke Kjød og Ben, som I fer, at jeg haver.“ For det Andet: retfærdige Menneffers Aander, som ere gjorte fuldkomne — de, som ikke ere opstandne, men arve den samme Herlighed. Naar et Sendebud kommer og foregiver at have et Budskab fra Gud, tilbyd ham faa Ebers Haand og opfordre ham til at tage den. Hvis han er en Engel, vil han gjøre det, og I ville føle hans Haand. Hvis han er en retfærdig Mands Aand, som er gjort fuldkommen,

vil han komme i sin Herlighed, thi det er den eneste Maade, hvorpaa han kan vise fig. Om I opfordre ham til at tage Eder i Haanden, vil han ikke røre fig, da det er frideende mod Himlens Orden for en retfærdig Mand at bedrage, men han vil alligevel overbringe fit Budskab. Om det er Djævelen, som paatager fig en Lyffets Engels Stikkelse, vil han, naar I bede ham derom, give Eder sin Haand, men I ville da Intet føle, hvilket er Maaden, hvorpaa I kunne opdage ham. Dette er tre store Nøgler, hvorved I kunne vide, om nogen Betjening er af Gud eller ikke. (Af hans Levnetsløb for 9de Febr. 1843.)

Et hvilketfomhelst forftandigt og godt Princip, som vi i dette Liv tilegne os, vil følge os i Opstandelsen, og om en Person ved fin Flid og Lydhighed opnaar mere Kundskab i dette Liv end en Anden, vil han have faameget større Fortrin i den tilkommende Verden. Der er en Lov, uigjenkaldelig faffat i Himlen før denne Verds Tilblivelse, hvorpaa alle Velfig-

nelser hero, og naar vi erholde nogen Betsignelse fra Gud, er det formedelst Lydighed til hin Lov, at det bliver os skjænk.

Faderen har et Legeme af Kjøb og Ben, der er ligesaa føleligt som Menneftets, det Samme har Sønnen, men den Hellig-Aand har ikke et Legeme af Kjøb og Ben, men er en Person af Aand. Var det ikke saa, kunde den Hellig-Aand ikke bo i os. En Mand kan modtage den Hellig-Aand, og den kan neddale over ham og dog ikke dvæle hos ham. (Af hans Levnetsløb for 2den April 1843.)

Til en Bemærkning af Ældste D. Pratt om, at et Menneskes Legeme forandres hvert syvende Aar, svarede Præs. Josef Smith: Der er intet væsentlig Princip, som henhører til et menneskeligt System, som nogenstunde gaar over i et andet i denne eller i den tilkommende Verden, ligemeget hvad Menneskenes Theorier ere. Vi have det Vidnesbyrd, at Gud vil oprejse os, og han har Magt til at gjøre det. Hvis Nogen formoder, at nogen Del af vore Legemer, det vil sige, de væsentlige Dele deraf, nogenstunde gaar

over i et andet Legeme, tager han fejl. (Af hans Levnetsløb for 7de April 1843.)

Idet jeg talte om Materiens evige Bedbaren, sagde jeg: Der gives ingen saadan Ting som ulegemlig Materie. Al Aand er Materie, men den er mere fin og ren, og kan kun opdages af renere Sjæle. Vi kunne ikke se den, men naar vore Legemer blive lutrede, ville vi saa at se, at det er Altsammen Materie. (Af hans Levnetsløb for 17de Maj 1843.)

Ligesom Faderen har Magt i sig selv, saaledes har og Sønnen Magt i sig selv til at nedlægge sit Liv og tage det igjen, derfor har han ogsaa sit eget Legeme. Sønnen gjør, hvad han har seet Faderen gjøre, og da Faderen engang har nedlagt sit Liv og taget det igjen, har han ogsaa sit eget Legeme, thi Enhver vil være i sit eget Legeme, og dog tror den sekteriske Verden, at Sønnens Legeme er indsluttet i Faderens.

Guderne ere Englene overlegne, hvilke ere tjenende Bøssener. I Opstandelsen oprejses Nogle til Engle, Andre oprejses til at blive Guder. (Af hans Levnetsløb for 11te Juni 1843.)

Blandinger.

I Anledning af den ved Seo de Urgels Kapitulation foretagne Fængsling af Stedets Bisp, meddeler et fransk Blad følgende Tildragelse. Som et af Overhovederne for den lille Republik Andorre har Bispen hertandst Aar modtaget et Deputat af 811 Franks og en god Liggehøne, hvilket overbragtes ham af tre Sendebud. Men for et Par Aar siden traf det saa uheldigt, at Hønen slap bort undervejs, og det var dem umuligt at faa den sat igjen. Sendebudene faldt da paa Knæ og bade Himlen at sende dem Hønen tilbage; men da Bønnen var bedet, og de rejste sig, kunde de ingensteds opdage Spor af nogen tobenet Skabning, hvormod en ung, vildfarende Gjed brægende kom hen til dem. De antog da, at Gjeden var sendt herovenfra, og drog med den til Bispen, som forbauset udbrød: „Men hvad er det, I bringe mig jo en Gjed?“ — „Ja,“ svarede de, „det er en Gjed og dog ikke en

Gjød;" hvorpaa den mest Veltalende forklarede Sammenhængen og bad om Kvitte- ring. Bispnen udsærdigede da et Modtagelsesbevis, saalydende: „Af Republikken An- dorres Sendebud har jeg modtaget en Gjød, som først var Høne.“

Et Blad i Milano fortæller følgende Anekdote om den lille Prinds af Neapel, en Søn af Kronprinds Humbert. Prindsen falder sin Moder, Prindsesse Marga- rita, „Mama“, sin Fader „Prindsen“ og sin Bedstefader „el nonno grosso“ („den tykke Bedstefader“). Naar man spørger ham: „Hvem holder Du mest af?“ svarer han „Mama, saa tykke Bedstefader og saa Prindsen.“ Naar man sætter ham op paa et Bord med et Blad Papir og siger til ham: „Hvordan bærer din tykke Bedste- fader sig ad?“ saa antager han en stolt Holdning, løfter sit Hoved i Vejret, ser sig om og siger med den største Alvor de Ord, som Viktor Emanuel udtalte ved Par- lamentets Åbning i 1871: „Mine Herrer Senatorer! mine Herrer Deputerede! Det Bærl, som vi have helliget vort Liv, er fuldendt! Vi ere nu i Rom, og der ville vi blive.“ Saa stamper han med sine smaa Fødder og ser stolt paa sine Tilhørere. —

Louise M. Kristiansen, født Laurup, afgik ved Døden den 2den November 1875 i Lebanon, Juab Ko.

Afsøde var født den 27de Oktober 1823 i Nærheden af Randers, annammede Evangeliet i 1854 og emigrerede til Utah i 1856; hun var en trofast Hellig og Moder til en Pige, som døde i 1865. Hun døde af et apoplektisk Tilfælde.

Hanna Sørensen, født Hansen, døde den 25de April 1875 i Mendon, Cache Ko., af Lungesøber efter en Sygdom af 10 Dage.

Afsøde var født i Tommerup paa Fyen den 9de Juni 1822; blev gift i 1841, hvorefter hun flyttede til Sjælland, hvor hun annammede Evangeliet i 1862. Emigrerede til Utah i 1863 og blev der gift med sin sidste Mand i 1864. Hun var elsket af Alle, som kjendte hende, var en sand og trofast Sidste-Dages Hellig og slumrede ind med fuldt Haab om en herlig Opstandelse. (D. N.)

Indhold.

	Side.		Side.
Opstandelsen, Tale af Præs. Young	97.	Opstandelsen, sluttet	107.
Redaktionens Bemærkninger	101.	Blandinger	111.
Korrespondance	105.	Dødsfald	112.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare,
Lorenzøsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Barding.